MUHAKEME

Eski yıl geçti ve yeni yıl geldi.

Hâlâ aranızdayım.

Ama benden bekleyeceğiniz neşeyi içimde duymuyorum. Saatimin yaklaştığını görür gibiyim; başımın üzerinde yankılanan bir ses duyuyorum:

“Vekilliğinin hesabını ver!”

Tatmin edici bir hesap verebilir miyim?

Allah’a karşı, insanlara karşı ve hatta kendime karşı sadık bir vekil oldum mu?

Kurtuluş beklediğim yerde yıkım gördüm; barış beklediğim yerde öfke, sevgi beklediğim yerde soğukluk gördüm. Ayağımı en sağlam bastığımı sandığım anda, buz kırıldı altımda…

Şimdi kalbim paramparça; dün olduğum kişi değilim artık! Sevgi, umut ve güven beni terk etti.

O halde, neden hâlâ yaşamalıyım? Tanrı beni atların ayakları altında ölmek üzereyken, niçin kurtardı?

Hata üstüne hata yaptığım, kendimi aldattığım ve bir saat sonra yine aldatacağım bir dünyada benim için ne kalmış olabilir?

Dün yoksul, zayıf, değersiz, alçakgönüllü ve bilgisizdim; yine de işe koyuldum. Dünya belki bunu delilik saydı fakat tanrının eli benimleydi. Çalışmam başarı kazandı, hem beni seven dostlarım oldu. Ne yaptığımı, ne istediğimi bile neredeyse bilmiyordum. Yine de faydalı oldum. Bu olsa olsa yaradanın işidir, tıpkı dünyanın yokluktan yaratılışı gibi…

Öyleyse rabbin işleri bizi yeniden birleştirsin fakat kötülerin birbirini bulduğu gibi değil, meleklerin buluşması gibi…

Artık zamanın yaklaşmakta olduğunu seziyorum. Lâkin eserim ayakta kalacaktır zira altın ateşte yok olmaz ancak arınır.

Dostlarım!

Gençliğimde, tanrının mucizelerini kendi eserim sandım; övgüleri, alkışları övünçle kabullendim. Kendimi, bana ait olmayan bir eserin yazarı zannettim. Rabbim affet ve körlüğümüzü gider!

Dostlarım!

Yârın sizler benden daha iyi olun. Başarının gururuyla aldanmayın, bir fedâkarlığa çağrılırsanız gocunmayın. Bugünün keyfini tadın ama unutmayın; o da tıpkı bahçedeki çiçek gibidir, kısa süreliğine açar ve geçer.

Yârın üzerimize bağışlama ve sevgi gözyaşı dökün. Yaradanın bereketi sizinle kalsın.

1 Ocak 1808

Johann Heinrich Pestalozzi